

Scénář:

Irena Drbalová, se narodila v listopadu roku 1942 v Praze. Část dětství prožila na statku své babičky v okolí Pelhřimova:

„Bylo tam báječně, měla jsem tam dva bratrance a užívali jsme si to. Ale okolo stavení bylo každé ruky potřeba. Obden jsme museli chodit na borůvky, nebo na houby. Také jsme museli pravidelně dělat další práce třeba obírat brambory ve sklepě.“
/07:22 – 07:49/

Dětství prožila ve Strašnicích v Praze 10. Povinná školní docházka tehdy byla osmiletá. Učili se šest dní v týdnu až do maturity. Ve třídě jich bývalo okolo 40 žáků.

„Zažila jsem dobu, kdy byly ve třídě kalamáře“ (00:35 – 00:40)
„ Když jsem ve třetí třídě dostala od Ježíška plnicí péro, byl to pro mě úplný zázrak.“
/00:56 – 01:04/

Do školy nastoupila na podzim v roce 1948, a na vlastní kůži zažila bolševickou propagandu, které byly vystaveny děti už od první třídy. Doma byla nálada jiná:

„Vzpomínám si, jak rodiče slzeli, když v rádiu oznamovali popravu Milady Horákové a dalších osob. /05:05 – 05:15/

Nejhorší za bolševika bylo mrzačení dětských charakterů, protože rodiče důrazně svým dětem nařizovali, že nesmějí nikde říkat o čem se doma mluví.“ /05:29 – 05:44/

Kdykoliv zemřel nějaký vysoce postavený soudruh musely děti stát u jeho busty tzv. tryznu, a to vždy celou hodinu, místo vyučování.

„V r. 53 zemřel Klement Gottwald, a třídní učitelka nám dopřála zážitek podívat se na nabalzamovanou mrtvolu Klementa Gottwalda do mauzolea na Vítkově.“ /01:20 – 01:45/

Po základní a střední škole vystudovala Vysokou školu zemědělskou.

„Největší strach, spíš potupa a bezmoc jsem zažila 1968, když naši republiku okupovalo 5 armád Varšavské smlouvy v čela s Ruskou. / 17:55 – 18:12/
V tu dobu jsem pochopila, jak bylo mým rodičům, po Mnichovské zradě 1938 /18:22 – 18:33/

Rodiče Ireny Drbalové nikdy nezapomněli na německou okupaci v roce 1938 a ona zase nikdy nezapomene na okupaci ruskou v roce 1968

„Tehdy jsem pochopila, co vlastně prožívali rodiče po celou Druhou světovou válku, před tím jsem si to nedovedla představit. /18:56 – 19:06/
Ale tanky na Václavském náměstí a rozstřílené Národní muzeum byla zřůdnost od soudruhů z Moskvy.“ /19:11 – 19:20/

Období po okupaci dnes označujeme jako „Husákovskou normalizaci“.

„To byla šílená doba, museli jsme chodit k prověrkám a předstírat, jak je nám s hordou Ruských vojáků v naší republice dobře. A zase jsme byli nuceni lhát. /19:30 – 19:46/

Dnešní komunisté vzpomínají s nostalgií, protože oni se měli dobře a nic se jich netýkalo, byli tzv. „za vodou“ jen papalášům poklonkovali!“ /20:00 – 20:13/

A co by paní Drbalová vzkázala mladým lidem?

„Aby byli sebevědomími občany naší republiky, a hrdí na to že jsme Češi a nikdy se před nikým a ničím nepokořovali!“ /20:47 – 20:57/